

Paní Jenny Poláková – životopis

Jenny Poláková se narodila dne 27. 3. 1931 ve Svádově u Ústí nad Labem. Maminka se jmenovala Hilda Segatta a měla italské kořeny ze strany otce. Otec Jenny se jmenoval Karel Kyhos, pracoval jako lodní dělník. Jenny měla také mladšího bratra Karla.

Rodina žila v Čechách a měla zde trvalé bydliště v obci Neštěmice. Tatínek Karel dostal možnost pracovat sezónně v Německu na lodi jako „šífař“. Rodina se potom přesouvala na loď do německého Hamburku. Malá Jenny už v roce 1935 bydlela s rodiči na „šutě“, což byla obytná loď. Zázemím, které rodině poskytovala, mohla připomínat asi dnešní „garsonku“. Jenny zde bydlela s rodiči asi od roku 1935. Vraceli se ale domů do Neštěmic, v roce 1936 například proto, aby maminka v domácím prostředí v Čechách porodila malého Karla. Na lodi také nemohli bydlet, pokud řeku Labe pokrýl led.

Roku 1937 začala Jenny chodit v Čechách do školy, brzy se ale rodina opět přesunula do Hamburku. V českých školách se psalo latinkou, v německé škole se Jenny musela porovnat s kurentem. Hodně věcí se také musela doučit. Zdejší děti měly také rády, když jim Jenny zpívala české písničky.

V roce 1939 se Kyhosovi dramaticky vraceli vlakem domů přes dnešní Rakousko, Jugoslávii a Maďarsko, aby „doma“ potvrdili české občanství. Hranice naší země byly uzavřeny a aby se rodina mohla v Čechách přihlásit k českému občanství, čekala je dlouhá cesta. Jeli vlakem přes Villach, kde byli čeští cestující dokonce na týden zadrženi. Cesta trvala celkově asi měsíc. Jaké to byly podmínky pro rodinu s malými dětmi, se můžeme jen domýšlet. Pokračovali přes Jugoslávii a Maďarsko. Po úspěšném návratu do Čech Kyhosovi chvíli pobývali v Praze a poté se zase vraceli do Hamburku. Malá Jenny se učila hrát na akordeon. Už jako malé děvčátko hrála s „Akordeon klubem“ na výletní lodi, která vozila výletníky po řece i po moři.

V roce 1941 už byla válečná situace závažnější, Jenny vzpomíná i na to, že zažívali nálety na Hamburk. Rodiče se rozhodli definitivně opustit práci na lodi a přesunout se domů do Neštěmic u Ústí nad Labem.

Brzy po válce (ve svých patnácti letech) byla Jenny poprvé zaměstnána při Československé plavbě labsko-oderské v Ústí nad Labem, kde pracovala do roku 1950. Ve volném čase jezdila na stavby mládeže do Litvínova a tehdejšího Gottwaldova (dnešního Zlína). Od roku 1950 pracovala na Ministerstvu vnitra jako příslušnice Sboru národní bezpečnosti.

V Praze se seznámila na taneční zábavě s Janem Polákem, který byl v té době ve vojenské službě. V roce 1952 se Jenny za Jana Poláka, který pocházel z Rakovníka,

provádala. V tomto roce se jí narodil syn Jan a roku 1954 syn Zdeněk. Jenny byla tedy maminkou dvou dětí, v roce 1959 ukončila pracovní poměr u SNB a odstěhovala se s celou rodinou do Braňan. Nastoupila na místní poštu jako přepážková pracovnice. Manžel pracoval jako technik velkolomu v Bílině. Od roku 1962 do roku 1963 pracovala paní Jenny na domovní správě v Braňanech. V roce 1963 také vystudovala pedagogickou školu v Litoměřicích a narodila se jí dcera Jenny. Od roku 1964 začala paní Jenny působit jako učitelka v mateřské školce v Braňanech, kde pracovala až do odchodu do důchodu.

Celým životem provází paní Jenny vztah k hudbě, láska k písničkám, zpěvu a hře na akordeon. Od dětství, přes dívčí léta až po současný úctyhodný věk ji těšilo hudbou ostatním přinášet radost. Určitě z ní také čerpala životní energii. V Braňanech vedla při školce dětský sbor, se kterým sklízeli velké úspěchy, děti doprovázela právě na akordeon. Také v domovské obci dlouhodobě vedla pěvecký smíšený sbor Radost.

Velmi ji těšilo cestování, ráda se vracela do Jugoslávie. Tyto přímořské země má dodnes „v srdci“, jak říká. S láskou vzpomíná na Dalmácii, Záhřeb, Černou Horu. Cestovala sem několikrát i letecky. Má velmi silný vztah k řece Labi.

Její manžel, Jan Polák, zemřel po delší nemoci v roce 1989.

V roce 2010 se Jenny Poláková odstěhovala do Rakovníka za dcerou Jenny a zde žije dodnes.